

Hej alla vänner och förebedjare!

Nu är det dags för lite uppdaterade nyheter från oss på Mansimou. Sist jag skrev till er, låg sommaren i Sverige framför med semester och förhoppningsvis avkoppling samt vila. Nu har de flesta av er återgått till mer "normala" aktiviteter. Här är semestertiden mer flytande: det är en del som väljer att ta ledigt under barnens skollov; många föredrar emellertid november eller december, med mycket av både regn och värme!

Vad har hänt sedan sist? I förra brevet berättade jag om presidentvalet som skulle äga rum i landet. Det fanns farhågor om en konfliktfylld situation, speciellt i efterförloppet. Oppositionen uppmanade till bojkott, vilket många av de röstberättigade efterföljde. En hel del familjer tog också det säkra före det osäkra och lämnade huvudstaden. Många här har starka och obehagliga minnen från upplevelser under konflikterna på 90-talet. Oppositionen tjänade nu knappast på bojkotten – siffrorna blev övertygande för den sittande presidenten (oklart om och i vilken omfattning det skulle ha förekommit valfusk) och han valdes för ytterligare en 7-årsperiod. Inga egentliga protester eller våldsamheter har heller förekommit i efterförloppet, som en del fruktade. Regimen verkar vara starkare än någonsin. En starkt bidragande orsak till lugnet är den längtan efter fred som finns hos befolkningen. Det väger just nu tyngre än politiska övertygelser hos många! Presidenten utmålas också av sina anhängare som en "fredens apostel".

Säkert är att fred är själva förutsättningen för utveckling i ett land som fortfarande är sargat efter förstörelsen under krigen. Flera storstilade program finns för uppbyggnad av infrastruktur och det görs ansträngningar för att göra landet attraktivt för investerare och turister. Samtidigt verkar inte satsningarna vara lika entusiastiska på sjuk- och hälsovårdssystemet samt de statliga skolorna. Välutbildade ungdomar går ofta utan jobb, enbart därför att man inte har de nödvändiga kontakterna på rätt nivå! Även om de etniska motsättningarna inte märks så mycket på ytan längre, så utgör nepotism ofta en faktor som styr val av personer till högre poster.

De återvändande Gothiaungdomarna.

Den 29 juni åkte ett gäng förväntansfulla ungdomar från fotbollsskolan till Sverige för att medverka i Gothia Cup. Mycket planerande och förberedande arbete låg bakom deras resa och i vissa lägen verkade hindren nästan oöverstigliga. I slutfasen ville till exempel den nationella sportfederationen tvinga oss att ta med två personer, på projektets bekostnad! Vilket naturligtvis var helt omöjligt, både finansiellt och administrativt (omöjligt att ordna visa på så kort tid!). Det var bara genom ingripande på ministeriell nivå som vi lyckades få dem att ändra uppfattning.

Vistelsen i Sverige blev en verklig "happening" för ungdomarna och upplevelsen verkar ha bundit dem samman på ett speciellt sätt. I veckan bjöd t ex pappan till den enda flickan i laget in de övriga till en "apéritif" i familjens trädgård.

Nu väntar vi på tre nya fotbollsvolontärer från Sverige, som kommer att landa i den afrikanska verkligheten om ett par veckor. Med dem följer också en volontär som ska arbeta inom kyrkan. Ungdomarna är fulla med frågor och omställningen när det gäller språk, kultur, mat, familjer där man ska bo etc. blir säkert stor. De brukar ändå klara det hela fantastiskt bra. De fyra ungdomarna kommer mitt under allt ståhej runtomkring hundraårsjubiléet. Även om de kommer att åka vidare ganska direkt för språkkurs under ett par veckor i Pointe Noire, så får de säkert ändå möjlighet att uppleva atmosfären i samband med festligheterna!

I veckan hade vi avspark för den årliga turneringen på Gothias centrum i Mfilou. Under två veckor ska 320 ungdomar från olika delar av Brazzaville mötas i olika lag och kategorier. Det var stor högtid med dignitärer, TV och blåsorkester. I inledningsmatchen spelade ett Gothialag mot "Agris Sport". Vilka som vann? Gothia med 3 mål mot 2! Men det viktiga är att ungdomar, som förr var rädda för varandra nu kan mötas i en sportslig och vänskaplig kamp.

Resan till Luozi

I juli månad åkte vi till Luozi, som är centrum för EEC:s systerkyrka i Demokratiska Republiken Kongo, CEC (Communauté Evangélique du Congo). Syftet var att representera SMK på kyrkans Synod. Det var en ny upplevelse att få besöka Bas Congo och det vackra Luozi. Vi åkte tillsammans med Patrice Nsouami, EEC:s missionsföreståndare tidigt på morgonen i bil från Kinshasa. Ner till Kimpese är vägen asfalterad, sedan följer en ordentlig bit på skumpig jordväg ner till Kongofloden. Där tar man färja över till Luozi, som ligger på andra sidan. Traditionellt är området känt för sina krokodiler och det finns många väl omhuldade

myter om magiken omkring dem. Vi blev noggrant varnade av folk i Kinshasa som hörde att vi skulle dit men några krokodiler såg vi inte till!

Trots stadens oansenlighet, finns här flera universitet och två stora sjukhus. Under de dagar vi tillbringade i staden, hann vi flera gånger höra uttrycket: "Luozi är CEC". Det mesta av aktiviteterna i området är mer eller mindre knutna till kyrkan, som är mycket stark här på grund av sitt betydande arbete.

Eftersom val av president och vicepresident skulle hållas, var årets synod av en extra dignitet. Många delegater från Bas Congo och Kinshasa samlades under veckan för att lyssna till bibelstudier, umgås och förhandla. Temat för dagarna var från Jes. 43:19 och handlade om det nya som Gud vill göra i vår tid och genom sitt folk. Det var intressant att lyssna till de olika perspektiven och gensvaret hos de församlade var påtagligt. Allt hölls på Kikongo men man hade avsatt 2 duktiga tolkar speciellt för oss.

Det fanns många som befarade starka spänningar i samband med presidentvalet, på grund av de oroligheter som tidigare ägt rum i regionen. Allt gick emellertid lugnt och harmoniskt tillväga och den avgående presidenten Mwanda överlämnade på ett exemplariskt sätt stafettpinnen till pastor Edi Diafuanakana.

Oväntat dödsfall inom kyrkan

Bara en dag efter vår ankomst till Kinshasa fick vi bud om att vännen Séraphin Ngoma hastigt hade dött. Det kändes överkligt, eftersom vi tillsammans i organisationsutvecklingsgruppen hade haft ett möte som han hade lett dagen innan. Séraphin hade många andra ansvarsområden inom kyrkan och tomrummet upplevdes stort. För familj och närstående var det säkert ett hårt slag. Vi hade inte själva möjlighet att närvara på minnesstund och begravning men uppslutningen från kyrkan var enligt rapporterna jag fick enorm. Vittnesbörden om vad Séraphin betytt i kyrkan var många. Mitt sista minne av broder Séraphin är att han på mötet dagen innan sin bortgång uppmanade oss att dela ett ord från bibeln som just då betydde mycket för oss. Någon gav ordet från Joh 14:1 och Séraphin fyllde själv i med vers 2, om boningarna i Faderns hus som väntar samt orden "Min frid ger jag er!". Vilket hopp och vilken tröst!

Utbildning för 8 pastorer inom HIV/Aids

I förra veckan avslutade vi i HIV/Aids-projektet en 3 veckor lång utbildning som hållits här på Mansimou för en grupp pastorer och evangelister. Visionen har funnits där sedan länge och nu hade vi möjlighet att förverkliga den, tack vare ett konkret stöd från den franska protestantiska missionen, DEFAP. Idén innebar att deltagarna valdes ut på två kriterier: *dels* skulle man redan innan utbildningen, sedan länge ha bevisat sitt personliga och uthålliga engagemang i kampen mot HIV/Aids i den vardagliga tjänsten; *dels* skulle deltagarna representera varsitt geografiska område i Kongo Bakgrunden till det första kriteriet, var att de utbildningar inom HIV/Aids som hållits i kyrkan för pastorer och evangelister inte har gett den effekt vi önskat. Genom att satsa på pastorer och evangelister som redan är aktiva och visar ett intresse inom området, så hoppas vi kunna väcka engagemang hos många kollegor och församlingsmedlemmar. Dessutom deltog dr Alfred Manimeso från Luozi i grannlandet Kongo. Dr Alfred är koordinator i Prolusida, det projekt i kampen mot Aids som man bedriver inom systerkyrkan i Demokratiska Republiken Kongo. Hans bidrag var värdefullt, liksom utbyte alltid berikar en utveckling i rätt riktning.

Det blev tre intensiva men intressanta veckor. Deltagarna var nyfikna och hungriga på att lära mer; utbildarna mötte upp mangrant och gjorde bra ifrån sig; logistiken fungerade bra och humöret var mestadels på topp! På schemat stod allt från grundkunskaper i HIV/Aids och preventivmedlens roll, till pastoralt stöd och bibelkunskap. Pastorerna Ann-Sophie och Philippe från den franska reformerta kyrkan, gav oss många timmar och mycken kunskap under de 2 första veckorna. Den sista dagen hade vi en högtidlig avslutning med utdelande av certifikat och gemensam avnjutning av en apéritif; därefter följde en "utsändningsstund", med medverkan av bland annat pastor Patrice Nsouami. Innan delegaterna återvände till sina respektive områden, så försäkrade de högtidligt: "-Ni kan räkna med oss!". Det är vad vi tror och hoppas. Det är många barriärer av traditioner, fördomar och tabun som behöver sprängas. Även likgiltighet och till och med förakt för den här typen av arbete inom kyrkan. Gud – gör dem uthålliga i kampen mot den härjande pandemin! Nu återstår bara för oss att stödja dem i bönen också!

Det kommande hundraårsjubiléet

För hundra år sedan, kom Johan Hammar från SMF:s missionsfält i dåvarande Belgiska Kongo till Madzia i Kongo Brazzaville. Han installerade sig och det resulterade i SMF:s första missionsstation i landet. Det blev

upptakten till Evangeliska kyrkan i Kongo (EEC), som idag är den andra i storlek i landet, efter katolska kyrkan. Missionsstationerna etablerades sedan i snabb takt och många missionärer utsända av SMF har under 1900-talet bidragit till en särdeles rik och intressant missionshistoria i Kongo. Det är idag positivt att lägga märke till hur den självständiga kyrkan på ett dynamiskt sätt förvaltar sin historia. Rottrådarna från pionjärer och deras efterföljare vill man inte glömma, samtidigt som kyrkan växer vidare i den kultur och i det samhälle man befinner sig i!

Den 17 – 28 september kommer de hundra åren att firas på ett storslaget sätt. Många inbjudna från systerkyrkor runtomkring i världen kommer att delta. Bara från Sverige kommer en delegation på 11 personer men även Norge, Finland, Frankrike, Japan och Indien sänder delegater, liksom flera afrikanska länder. Det första firandet hålls i det lilla Madzia, som kommer att invaderas av besökare. Logistiken blir en svår nöt att knäcka men lyckligtvis passerar järnvägen förbi, vilket innebär att många kan lösa transporten på det sättet. Mat och husrum får de flesta ordna på egen hand! På det andra firandet i Brazzaville, sluter en hel del av dem upp som inte vill eller kan ta sig till Madzia.

Privat

Som säkert många av er vet, så har mitt liv sedan några månader tillbaka förändrats ganska mycket, i positiv riktning! Den 19 juni gifte vi oss, Cathy och jag. Bröllopet varade egentligen i 2 dagar, eftersom det var flera ceremonier som skulle klaras av, enligt sed och tradition här: traditionellt bröllop i familjekrets, civilt bröllop hos borgmästaren och sedan kyrkligt bröllop. Eftersom Cathy är från Kinshasa, så var det där som festligheterna ägde rum och de flesta som deltog kom från hennes familj och vänkrets. Från min familj deltog min bror och brorsdotter, vilket var oerhört betydelsefullt för oss. Cathy hade redan träffat min familj under ett sverigebesök i början av året.

Vi har bosatt oss på Mansimou här i Brazzaville. Cathy jobbar som läkare på kliniken i Mayangui och på Hälsodepartementets poliklinik på Mansimou. Även om vissa rutiner är annorlunda här, så tycker hon jobbet är intressant. Svenskan är en stor utmaning och i den allmänna ruschen är det inte alltid lätt att hitta den ro och tid som är nödvändig för att tillägna sig det nya språket.

Jag har fått vara frisk mest hela tiden. Arbetet tar mycken tid i anspråk men är roligt och omväxlande. Mitt kontrakt går ut under nästa år, så nu börjar allt oftare tankar på framtiden dyka upp. Men lika ofta har jag anledning att påminna mig om orden i den välkända psalmen: "Allt ju vilar i min Faders händer, skulle jag som barn väl ängslas då?"

Allt det bästa,

Önskar Perolof och Cathy från Kongo-Brazzaville

